HQN™

Nicola Cornick

Maski varjus

Selleks, et naise saladused paljastada, tuleb mehel kõigepealt tema südameni jõuda!

Proloog

London, aprill 1805

Nartsiss – valelikkus

„Mida kõike ma Inglismaa heaks ei tee." Major Nick Falconer astus sammu tagasi ja heitis kiire pilgu markii Kinlossi Londoni mõisa halli seinal kõrguvasse peeglisse. Markii ise oli linnast väljas, mis Nicki arvates asjale ilmselt vaid kasuks tuli. Tema vanaonu oli kurikuulus oma kõrkuse poolest ning kui ta oleks oma pärija skandaalset välimust näinud, oleks ta raevu läinud.

Nick pöördus noormehe poole, kes nõjatus vastu üht marmorsammast ning kelle sinistes silmades oli kelmikas pilk.

„Kuidas ma välja näen, Anstruther?"

„Teie välimus on üsna šokeeriv, söör," vastas Dexter Anstruther viisakalt. „Lint on kena lisand, nagu ka parfüüm ja embleem."

Nick naeris. „Ja see jakk? Üsna dändilik minu arvates."

„Palju hullem kui dändilik," lausus Anstruther, naeratus huulil tukslemas. „Palun vabandust, söör, kuid te näete välja nagu

äärmiselt kahtlaste seksuaalsete kalduvusega prostituut. Pentsik vennike, nagu mu isa öelnud oleks."

„Ma annan endast parima," vastas Nick. Ta võttis oma kübara, millel oli lai äär ning mida ehtis koketeeriv oranž sulg.

„See koht, kuhu te lähete," ütles Anstruther, „see klubi..."

„Kana ja Raisakotkas," sõnas Nick.

„Jah." Anstruther näis end natuke ebamugavalt tundvat. „Kas seal on tõesti nii, et ei saa kindel olla, kas... Ma pean silmas, et seal on mehed ja naised..."

„Ja mehed võivad olla riides nagu naised ja naised nagu mehed," lõpetas Nick irvitades. „Nii ma kuulnud olen. Liiga šokeeriv koht sinusuguste noorukite jaoks, Anstruther."

„Mehed riides nagu naised," pomises Anstruther käega otsaesist hõõrudes. „Kuidas saab selline asi kütkestav olla?"

„Ma arvan, et sellise koha veetlus seisneb selle kahemõttelisuses," vastas Nick. „Seal pidavat käima ka mõned Londoni kõige kaunimad kurtisaanid ning eristada neid naisterõivaid kandvatest meestest olevat üsna raske."

„Armas jumal," lausus Anstruther vaevukuuldavalt. „See on nii... ebabritilik."

„Olge õnnelik, et te ei pea minuga kaasa tulema," ütles Nick lohutavalt. Ta vaatas oma kaaslast, kes nägi oma mustas õhturiietuses tagasihoidlik välja. Dexter Anstrutheri oli talle tema praeguses ülesandes abiliseks määranud ei keegi muu kui siseminister isiklikult. Noormees oli alles möödunud aastal Oxfordi ülikooli lõpetanud, kuid ta oli tark, diplomaatiline ja töökas, ning Nicki praegune ettevõtmine – pidurdada oma nõo, krahv Rashleigh' üha ohjeldamatumaid liialeminekuid – nõudis kellegi täiesti diskreetset abi. Dexter Anstruther vastas nendele nõudmistele perfektselt.

„Kuidas teie riietuksite, kui peaksite külastama Kana ja Raisakotkast, Anstruther?" uuris Nick.

„Sellena, kes ma olen – pigem ühe allasurutud inglise härrasmehena," vastas Anstruther nukralt, vaadates Nicki omajagu värvikat rõivastust, „kui taolise eputava dändina, keda ma enda ees näen – suurima lugupidamisega, söör." Ta ajas end sirgu, käsi taskutesse surudes. „Mis siis saab, kui lord Kinloss sellest kuulma peaks, söör? Ta saab ataki. Markiisi pärija halva kuulsusega majas!"

„Ma tunnen seal arvatavasti veel nii mõnegi aadliku ära," lausus Nick, „nii et mitte keegi ei saa näpuga minule näidata."

Anstruther raputas pead. „Teid sellisena nähes, söör, on raske uskuda, et teil on halastamatu inimese reputatsioon."

Nick kohendas oma pööraselt pitsilist kraed. „Tänan, Anstruther. Kahjuks on mul ka ebaõnn olla Rasleigh' nõbu."

„Ning te olete parim laskur Inglismaal ja üks Gentleman Jacksoni parimaid rusikavõitlejaid," ütles Anstruther imetleva häälega.

Nick naeratas. „Asja juurde tagasi tulles, Anstruther, lord Hawkesbury teab, et ma jään diskreetseks, sest ükskõik, kui palju ma oma nõbu ka vihkan, on see ikkagi peresisene asi." Ta kallutas pead küljele ning tegi oma põsele väikese sünnimärgikujutise laigu. „Mis te arvate, läheb see liiale?"

„Te näete välja nagu bordelliperenaine, söör."

„Just see stiil, mida ma saavutada tahtsin," lausus Nick.

„Lord Hawkesbury ütles, et tegemist on delikaatse asjaga," lausus Anstruther jalalt jalale tammudes, justkui tekitaks nii kahtlaselt riietatud mehega samas ruumis viibimine temas ebamugavust. „Sellisega, mis võib põhjustada tagasilööke ühiskonna kõrgemate kihtide seas, nagu ta ütles."

„Jah," sõnas Nick. „See on neetult delikaatne. Te teate ju, Anstruther, et mu rumal nõbu Rashleigh on laenanud väga suuri summasid aadlike noortelt võsukestelt. Ta on välja valinud need, kellel on rohkelt raha, kuid hooletud eestkostjad. Ja nüüd, kus ta tegevus paljastatud on, ähvardavad aadlikud Aberdeenist Angleseyni talle põrguväravaid näidata. Lord Hawkesbury tahab, et Rashleigh'd täna õhtul hoiatataks ning raha tagasi makstaks, enne kui keegi lordidest ta tapab."

Nick jäi vait, mõeldes, et paremate aegadel oleks Dexter Anstruther ise võinud olla üks Rashleigh' sihtmärkidest. Poisi isa oli olnud pärit heast perekonnast ning üsna kenakese varanduse omanik – kuni selle kõik maha mängis.

„Ma olen kuulnud, et lord Rashleigh on lurjus," ütles Anstruther karedalt. „Ma tean, et ta on teie nõbu, söör, kuid ta on siiski mädamuna."

„Ma olen sellega täiesti nõus," lausus Nick sõbralikult. „Ma ei ole kunagi Rashleigh'd sallinud. Ta on pärit meie suguvõsa liiderlikust harust. Mu ema vennad olid hullemad kui lurjused."

„Milline nuhtlus, et te peate minema sellesse niinimetatud klubisse," märkis Anstruther. „Kas te proovisite oma nõoga tema kodus kohtuda, söör?"

Nick naeris. „Jah, proovisin küll. Ta keeldub mind vastu võtmast. Me ei ole mitu aastat rääkinud ning kui me viimati kohtusime, needis ta mind põrgupõhja, kui ma keeldusin talle laenu andmast."

„Kahju, et ta on Kana ja Raisakotka, mitte Whitesi püsiklient," ütles Anstruther. „Te oleksite võinud seal meeldiva õhtu veeta."

„Whitesis pandi talle aastaid tagasi veto peale," lausus Nick.

„See mind ei üllata. Haige inimene." Anstruther niheles taas ebamugavust tundes. „Lord Hawkesbury rääkis, et üks tema

armukestest oli ta paar aastat tagasi paljaks röövinud? Ta ütles, et see oli mõnda aega koorekihi kõneaineks olnud."

Nicki suu tõmbus peeneks kriipsuks. „Jah, see on tõsi. See oli üks vene tüdruk. Perekonna Rashleigh-poolsel harul olid seal maavaldused, vanaema pärandus. Rashleigh rääkis mulle ükskord, kuidas ta oli müünud oma pärisorjad parima pakkumise tegijale." Tema käsi tõmbus instinktiivse liigutusega rusikasse, väljendades sellega viha ja põlgust. „Ma arvan..." tema hääl muutus kalgimaks, „...et just siis hakkasin ma teda tõeliselt vihkama."

Ta nägi, et Anstruther vaatas teda üksisilmi, kuid ta ei rääkinud sellest täpsemalt. Nick oli veetnud oma täiskasvanuea sõjaväes, võideldes au, vabaduse ja põhimõtete eest. Oli võidelnud selle eest, et kaitsta nõrku ning säilitada väärtusi, mida ta õigeks pidas. Moraalikoodeks oli see, millesse ta uskus, veendumus, mis oli ainult tugevamaks muutunud pärast seda, kui ta naine umbes kolm aastat tagasi vägivaldselt surma oli saanud. Kuid tema nõbu, vastupidiselt temale, kohtles inimelu nagu mingit tarbeeset, mida saab osta ja müüa, nagu inimeste hingedel ei olekski mingit tähtsust. Ta irvitas põlglikult vaeste üle ning lõmastas nad oma aristokraatliku kontsa all. Rashleigh oli reformaatorite peale naernud ning teatanud, et need, kes tahavad orjust kaotada, on peast põrunud. Ja Nicki silmis muutis see Robert Rashleigh' jätiseks.

Nick sättis oma kübara uljamalt pähe. „Hüva. Ma hakkan minema."

„Õnn kaasa, söör," ütles Anstruther talle ust lahti hoides. „Olete te kindel, et ei soovi, et ma teiega kaasa tuleksin?"

Nick vaatas teda pealaest jalatallani. „Isetu pakkumine, Anstruther, kuid sellises riietuses hakkaksite te kõigile otsekohe silma." Ta patsutas noormeest seljale. „Hiljem näeme, kui ma olen

kindel, et te suudate lord Hawkesburyle hästi tehtud tööst ette kanda."

Väljas tänaval oli karge aprilliöö ning külm tuul piitsutas pilveräbalaid kuu paistel edasi liikuma. Nick seadis end troskal sisse ning krimpsutas halvasti sulguva ukse vahelt sissetungiva tõmbetuule peale nägu. Tal puudus igasugune isu selle käigu tegemiseks ning tal ei olnud aega oma nõo jaoks, kuid oma perekonna hea nime pärast tuli tal siseministri ülesanne vastu võtta. Sel ajal, kui kaarik kolinal mööda Londoni tänavaid edasi liikus, mõtles ta ilma igasuguse kiindumuseta oma eksiteele sattunud nõost ning probleemidest, mida too alati põhjustanud oli. Selles polnud mingit kahtlust, nagu Anstruther öelnud oli, et krahv Rashleigh on hullem kui lurjus.

Hobused jäid järsult seisma ning Nick ohkas ja hüppas troskalt maha, tõmmates sulega kaunistatud kübara sügavamalt pähe, kui tuuleiil selle minema lennutada ähvardas. Tema praegune riietus erineb ta sõjaväevormist nagu öö ja päev, mõtles Nick.

Väljast paistis Kana ja Raisakotkas samasugune nagu iga teine kõrts Brick Hilli piirkonnas. Aknaluugid olid suletud, kuid seest paistis küünlaleegi võbelevat valgust, oli tunda õlle ja suitsu kopitanud lõhna ning kostis naerupahvakaid ja jutukõminat. Nick ajas selja sirgu. Oma karjääri jooksul seitsmendas ratsakaardiväes oli tema poole pöördutud nii mõnegi ebatavalise palvega, kuid mitte ükski neist ei olnud praegusega võrreldav.

Ta lükkas ukse lahti.

Sees oli nii pime, et kohe ei näinud Nick peaaegu midagi, kuid siis ta silmad kohanesid valgusega ning ta suundus vaikse nurga poole, kus libistas end konarliku õlleplekilise laua ääres olevale puust pingile. Tuba oli peaaegu täis. Kõrtsi reputatsioonile vaatamata oli seal vaid üks või kaks skandaalselt riietatud meest.